

Ensiluokalla olemisessa on jotain hyvin hienoa, ajatteli tuo elämänsä ensimmäistä oikeaa koululaukkua kantava pieni ja reipas tyttönen. Olen jo aika iso, osaan paljon asioita ja kohta opin lisää. Punaisen laukun olkahihna painoi suloisesti hentoa olkaa vasten ja sai tytön tuntemaan itsensä aina vain suuremmaksi. Olihan se täynnä uutuuttaan kimaltavia, sileälehtisiä kirjoja, joiden tuoksussa asui tieto ja viisaus. Kaikki nuo tärkeät mustat, siniset, punaiset, vihreät kirjaimet, joiden avulla työstä saattoi kasvaa hieno aikuinen. Oi, kuinka arvokkaaksi hän tunsikaan itsensä siinä hämyistä metsätietä astellessaan. Hiekka rahisi uusien kenkien alla, aurinkokin paistoi ja hapupuiden lomasta saattoi nähdä valon siivilöityvän monin eri tavoin. Elämä on ihanaa ja koulu on parasta, mitä tiedän, ajatteli tyttö itsekseen hymyillen ja kokien pitkästä aikaa pelkkää puhdasta iloa siitä, että sai elää juuri tässä ja nyt. Olikohan äiti odottamassa kotona, vai nukkumassa kuten tavallisesti. Silmissään hän näki jo kuvan siitä, kuinka hän näyttäisi äidille kaikki koulusta saamansa kirjat, kirjoituslehtiöt ja terävät lyijykynät. Kuinka he yhdessä ihastelevat tätä ihmeellistä onnenpäivää, ensimmäistä koulupäivää. Ajatuksiensa siivittämänä hän kiirehti jo hieman askeltaan, kun hän kuuli takaansa huohottavan tytön äänen. Vierelle kiiruhti häntä suurempi tyttö, taisi olla jo kolmasluokkalainen. Kunnioituksen aalto tulvahti tytön lävitse, kun hän katseli vierellä kulkevaa, suurempaa, viisaampaa tyttöä. Tyttö vaikutti kivalta, vaikka puuskuttikin vielä juoksunsa jäljiltä. Posket punoittivat ja hiukset olivat osittain avautuneet letiltänsä, muutama tummanruskea hiuskiehkura oli liimaantunut hikiselle otsalle ja tyttö puheli nopeasti niitä näitä kuin tuttavuutta tehden. Hän taitaa pitää minusta, vaikka olen vasta ekaluokkalainen, ajatteli tyttönen ja valtava ylpeyden ja onnen tunne valtasi pienen olemuksen ja tuntui siltä, että sitä tulvi jo liikaakin hänen elämäänsä. Yksi päivä voi muuttaa kaiken, hän ajatteli toiveikkaana uskoen enkeleihin yhä voimallisemmin. On hyviä enkeleitäkin, vaikka ne mustat enkelit olivatkin hänen elämässään useimmiten läsnä. Varsinkin öisin hän kuuli niiden siipien lepatuksen ja aisti niiden pahantahtoisen halun tulla ja sulkea siivet tytön ympärille niin tiukasti, ettei hän voisi hengittää. Mutta ne yleensä poistuivat siinä vaiheessa, kun aamuurinko alkoi sarastaa ikkunasta sisään. Eivät ne kestäneet valoa, senpä takia tyttö ei koskaan nukkunut enää pimeässä. Ei koskaan. Tuo vieras, iso tyttö alkoi kertoilla, kuinka tuolla metsässä on kiva paikka, jossa hän käy leikkimässä koulun jälkeen. Alkoi pyydellä tyttöä mukaansa leikkikaveriksi. Mikä kunnia, kolmasluokkalainen pyytää minua kanssaan leikkimään. Tämä ylitti kaikki haaveet, mitä oli ikinä ollutkaan. Iso tyttö tarttui pienempää kädestä ja johdatti hänet lempeästi pois hiekkatieltä kohti hämäräköhköä metsää. He kompastelivat risukossa kohti leikkipaikkaa, joka osoittautui lopulta laakeaksi kuopaksi epätasaisen maaston keskellä. Kuoppa ei ollut syvä, mutta sinne mahtui hyvin piiloutumaan ja tarkkailemaan ohikulkijoita, jos niin halusi. Sinne isompi veti pienemmän ja sen jälkeen he istuivat sanomatta sanaakaan toviin. Pienempi tyttö odotti jännittyneenä, mitä mukavaa leikkiä isompi tyttö hänelle opettaisi, kunnes yht'äkkiä pienempi tunsu navakan iskun kasvoillaan. Iskuja alkoi sadella, ja niiden välissä rauhoittavia sanoja: Ei mitään hätää, anteeksi, anteeksi, samalla poskea silittäen, kunnes lyöminen taas jatkui. Pieni tyttö ei voinut käsittää, miksi tuo tyttö pyysi anteeksi, mutta silti jatkoi lyömistä. Missään ei ollut enää mitään järkeä. Kaikki muuttui yhdessä hetkessä joksikin täysin käsittämättömäksi. Mihin katosi onni, mihin katosi turvallinen kolmasluokkalainen, mihin katosi ilo. Miksi puiden varjot pitenivät, miksi leikkipaikka syveni kuin haudaksi, miksi metsän henget tahtoivat vain paha. Mitä tyttö oli tehnyt väärin, jotainhan oli pakko ollut tapahtua, hänen oli pakko olla niin ärsyttävä, niin tyhmä, niin huono. Kaikki oli kai hänen oma syytään. Jos hän vain olisi kiltti, kaikki järjestyisi ja isompi varmaan kohta lopettaisi. Mutta painajainen vain jatkui täysin epäloogisesti anteeksipyyntöjen ja iskujen vuorotellessa tasaiseen tahtiin kunnes taas, täysin varoittamatta isompi tyttö vain nousi ja juoksi

pois, jättäen pienemmän tytön kuoppaan itkemään oudon tunteen vallassa. Tunteen, jota ei voinut selittää kellekkään, ei ehkä koskaan. Kyyneleet kastelivat turvonneet pienet kasvot, mutta onneksi vammat eivät olleet kovinkaan pahoja. Onneksi tuo isompi tyttö ei ollut kovinkaan vahva. Silti jossain tuntui syvän viiltävää kipua - jossain muualla kuin kasvoissa. Viimein tyttö nousi kuopasta katsellen pelokkaana ympärilleen, mahtaisiko iso tyttö väijyä jossain puun takana vieläkin. Mitään ei kuulunut eikä näkynyt. Syvä hiljaisuus oli laskeutunut kaikkialle. Metsäkin näytti muuttaneen muotoansa. Puiden oksat olivat ruman käyriä, paljaita ja uhkaavia ja havupuiden vihreys syvää ja myrkyllistä. Täältä on päästävää pois, kotiin, kotiin. Tyttö nosti laukkunsa, joka oli värjäytynyt sammaleeseen ja laittoi sen varovasti olalleen ja hiuksiaan sukien ryömi kuopasta vilkuillen samalla koko ajan eteen ja taakse, joka puolelle. Tielle saapuessaan hän nosti päänsä pystyyn ja jatkoi matkaa kiireesti, mutta pää pystyssä kyyneliään samalla kaikin voimin nieleksien. Itkeä ei saa, ei enää, kaikki on hyvin, kaikki on jo ohi, hän vakuutteli itselleen koko loppumatkan ajan. Äiti lohduttaa ja osaa kertoa, miksi tuo tyttö löi, ehkä se ei ollutkaan minun syyntä. Kotitalo näkyi jo ja tytön mieli alkoi hiukan rauhoittua, vaikka sydän takoikin edelleen äskeisen pelon ja adrenaliinimyrskyn jäljiltä. Hän tihensi askeliaan ja lopulta jo juoksi nousten portaat kohti kodin ovea nopeammin kuin koskaan aiemmin. Hän painoi ovikelloa. Kukaan ei tullut avaamaan, hän painoi toisen, kolmannen, neljännen kerran. Ovi pysyi suljettuna. Ahdistus valtasi tytön sisimmän ja pelko, jota ei voinut enää kätkeä eikä hallita alkoi kouristaa vatsaa. Rappukäytävä alkoi näyttää liian autiolta, liian tyhjältä. Suljetut ovet ympärillä tuntuivat huutavan uhkaa. Oli paettava pois. Mutta ei enää metsään, ei sinne, ei ainakaan tänään. Tyttö juoksi portaat alas, niin alas kuin pääsi ja löysi itsensä hämyisästä tilasta täynnä rojua ja likaisia esineitä. Sinne hän piiloutui, siellä oli lämmin, siellä oli suojaa. Hän kyyristyi itkien yhteen pimeään varaston pöyhisistä nurkista ja antoi itselleen luvan olla olematta se vahva, iso ensiluokkalainen. Hän tunsu lämpimän ja pehmeän aallon leviävän alleen ja sen kuinka se hiljaa viilentyi yhdessä pimenevän kellarihuoneen kanssa.